

9280

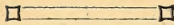
JOSEPH LLUIS CLOT

(JOSEPH M. CLOSA)

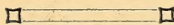
(pseud)

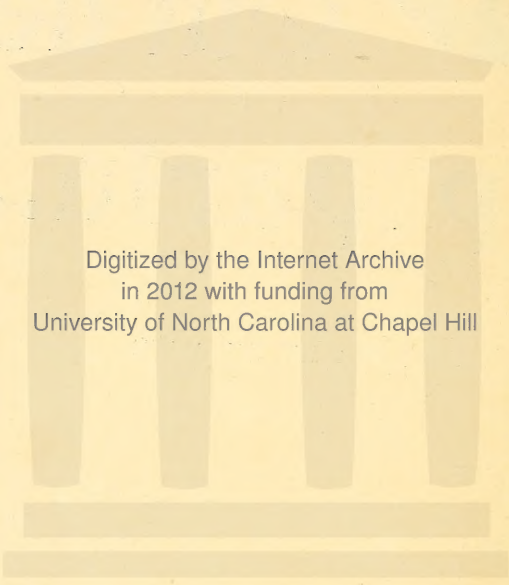
Qui del lop parla...

COMEDIA EN UN ACTE

Preu: 50 cèntims

Digitized by the Internet Archive
in 2012 with funding from
University of North Carolina at Chapel Hill

QUI DEL LLOP PARLA...

Ningú podrà reimprimir ni traduir
aquesta obra sense permís de l'autor.

S'ha delegat pel cobro de drets de repre-
sentació a la *Societat de autors espanyols*.

Queda fet el dipòsit que marca la llei.

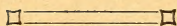
QUI DEL LLOP PARLA...

COMEDIA EN UN ACTE

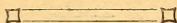
ORIGINAL D'EN

JOSEPH LLUIS CLOT

(JOSEPH M. CLOSA)

Estrenada al TEATRE PRINCIPAL la nit del 19 de Maig de 1911

BARCELONA
Impremta de Salvador Bonavia
PLASSA DEL PÍ, 5

1911

REPARTIMENT

PERSONATGES

ACTORS

LLUISA.	Sra. <i>Josefina Santolaria.</i>
SENYORA MARÍA.	» <i>Lluisa Vendrell.</i>
SENYOR RECASENS.	Sr. <i>Enrich Guitart.</i>
ERNEST.	» <i>Carles Delhom.</i>
PINXET.	» <i>Joseph Vives.</i>
GRABAT.	» <i>Vicens Daroqui.</i>
GERONI.	» <i>Miquel Sirvent.</i>
UN COTXERO.	» <i>J. Gibert.</i>

Director artístich: ENRICH GUITART

Dretes y esquerres, les del actor

L'acció passa en un castell o antiga masía de la
Cerdanya espanyola.—Época actual

ACTE ÚNIC

Un quarto de dormir del castell de la Granota. Parets de color fosch, decorades ab tapissos y ab alguns retratos de familia.—Al foro una gran finestra oberta, desde la qual se veurà la negror d'un cel latxonat d'estrelles, y desde'l comensament de l'escena quarta un paissatge de montanyes il·luminat per la lluna. En el angul de l'esquerra un llit de columnes, posat de modo que'ls seus peus estiguen de cara 'l públich; aprop de la capsalera del llit, un reclinatori.—A la dreta de la finestra, una calaixera antiga, adornada ab gerros y canalobres.—A l'esquerra, una porteta tapada ab una cortina.—A la dreta, en primer terme, una llar gran y sumptuosa, en la qual s'hi haurà encés un foch de brases; entre la llar y el foro, una porta que dona a un corrèdor.—Al mitj de l'escena, aprop de la llar, un silló de cuyro y una taula recuberta fins a terra ab un tapet espès.—Un altre silló pròxim a la taula, y a l'esquerra un sofà.

ESCENA PRIMERA

GERONI

(Al dixerse'l teló la escena estarà a les fosques. Geroni entrarà per la porta de l'esquerra, ab un fanal que donarà molt poch llum y ab un cistell plè de flors, que anirà distribuhint en los gerros durant son mondelech; després posarà'l fanal damunt la taula y afegirà llenya al foch. Toquen les vuyt en el rellotge del castell.)

GERO. Les vuyt!... Dintre d'una estona l'amo tornarà a la masia acompanyat dels nous propietaris... Quí deuràn ser aquests senyorots? Bah! no't trenquis'l cap, Geroni... No son tots de la mateixa mena? L'oncle del senyor Ernest ha comprat la finca; ha sigut militar .. tindrà mal gènit. Sa filla conta solament dinou anys... serà una fastigosa carregada de capritxos. La millor prova d'això es que han emprés la caminada dos dies abans de lo que s'havía convingut. Aqueix matí arriba una carta y... cataplum! ja ho tenim tot de dalt a baix. Condempnada gent! .. Estavem tant tranquils en aquest recó de la Cerdanya, ab la pobre Magina, una xicota de vintitres anys, forta com un roure, y que'ns tenia encisats ab sa guapesa y ses cançons! Y vetaquí que la planten al carrer, perquè, durant l'ausencia del amo, venia a dormir en aqueix quarto, en lloch d'anarsen a les golfes a fer companyia a les rates; diuhen també que l'han vist per la montanya xerrant ab homes desconeguts y sospitosos... La qüestió es que l'han tret de casa y que jo m'hauré d'encarregar de la seva feyna. Més això que'ls hi farà? Vaja, esclau, segueix la ronda; ja està aparellada la cambra de la senyoreta, lo foch llensa flamarades, els gerros estàn plens de flors; la finestra... com es que estiga oberta? Me creya que l'havía tancada. (*La tanca.*) Un cop hagi visitat l'aposeno del nou propietari, tot quedarà en regla. Treurer a la Magina! Y cabalment avuy que hi ha més tràfeh que cap día... Ay! Quant arribarà aquell ditxós temps en que no tindrem qui'ns maní; en que no hi haurà richs ni pobres, perquè tothom serà igual.

(*S'en va, emportantsen el cistell y la llanterna*)

ESCENA II

GRABAT Y PINXET

(Pausa llarga, quedant l'escena sols il·luminada per la resplandor del foch. Lo tapet de la taula's mourà y Grabat sortirà poch a poch y a genollons del seu amagatall, després d'assegurar-se de que no hi ha ningú en l'habitació. Posarà el baldó a la porta de la dieta, s'acostarà al llit, y alsarà la flasada, que deurà caurer arràn de terra.)

GRA. *(Ab veu baixa.)* Pst!... Pinxet! Pinxet!... Apa! dropol... surt d'una vegada! *(Se sent un badall.)* L'animal s'havía dormit! Au! Afanyat... no podèm perdre ni un minut.

PIN. *(Ab mitj cos a fora.)* Si que'm sab greu... Malehit siga! S'està d'allò més calent aquí sota.

GRA. Au; espavilat. Treute les trenyines dels ulls; ara no es hora de fer becaines.

PIN. Sempre ho es pel que té sòn. *(Sortint completament del seu refugi.)* Somiava que estava agegut a dalt... ben arrimat a la Magina.

GRA. Tant debò que ella fos aquí! Què li haurà succehit? Ja triga massa y'm neguitejo d'estar en vaga... Mentres tu estaves ajassat com un gos, ha comparegut un home y tot just m'ha donat temps pera esquitllarme sota la taula. Que no l'has vist? Ha afegit més llenya al foch, ha omplert de flors els gerros...

PIN. De flors? No hi ha dubte; aquesta prova d'estimació la dech a la Magina, sab que m'encisa sa flayre

GRA. No comensis a dir bestieses; ni'l lloch ni l'ocasió son apropòsit pera fer el pallaso. De segur que hem perdut el rastre.

PIN. No, tinch molt present aquesta finestra; be prou que conech les tasqueres de la casa.

GRA. Llavors, ens haurèm errat d'hora.

PIN. Tampoch .. ¿No te'n recordes que vaig escriure les instruccions que'ns donà la Magina?

GRA. És cert... Com sabs de lletra...

- PIN.** Y me'n alabo de haver cursat els méus estudis ab lluhiment. Sense aquella malehida gani-
vetada que'ls va tirar en orri, potser que'n
l'actualitat seria jutge y manaria que't don-
guessin garrot.
- GRA.** (*Rihent.*) Fugiu! El jutge Pinxet!... Mala ne-
gada!... Que n'ets de plaga!
- PIN.** De que te'n rius, babau? Si no m'hagués agafat
el rampell de foradar la panxa d'un home...
no'm veuríes tant espellifat, ni hauríes tingut
l'honor de tractarme.
- GRA.** Bé, bé.. fora romansos. Llegeix les instruc-
cions de la Magina.
- PIN.** (*Acostantse a la llar y llegint a la claror del
foch.*) «Enviheume'l dijous vinent...»
- GRA.** El dijous? És a dir, avuy.
- PIN.** «Al castell de la Granota...»
- GRA.** És aquest.
- PIN.** «A les set del vespre ..»
- GRA.** És l'hora en que hem arribat.
- PIN.** «Dos homes avisplats y valents...»
- GRA.** Ja ho som.
- PIN.** «Y que mereixin la vostra confiansa ..»
- GRA.** La mereixèm enterament.
- PIN.** «La masía s'ha venut. Els nous propietaris
vindrán dissabte. .»
- GRA.** Passat demà.
- PIN.** «Portaràn el preu de la venda: trenta mil
duros »
- ELS DOS.** Trenta mil duros!
- PIN.** «S'ha d'armar lo parany ab molta manya.
Dijous tindré totes les notícies necessaries.»
Quina mossa mes ressalada!
- GRA.** Val més or que no pesa.
- PIN.** Y cregues que n'es de feixuga. (*Llegint.*) «No
us retrasseu. A les nou surt la lluna y ja de-
beu haver enllestit.»
- GRA.** Quina dòna! rès se li escapa.
- PIN.** A continuació venen les indicacions pera en-
trar en la masía. (*Ficantse el paper a la butxaca*)

Com s'han complert de la creu a la fetxa... encendrèm un habano.. caliquenyo. (*Encén una tagarnina al foch v s'estira sobre'l sofà.*)

GRA. (*Guaytant per la finestra.*) No puch remediariho; no les tinch totes. La lluna ens mostrarà aviat ses galtes enfarinades y no m'agrada que'm fassa babarotes quan travallo.

PIN. Ben xafat, senyor mestre; lo verdader mèrit es sempre modest.

GRA. Que'm pelin si en lloch del mon se troba una casa més feta y pastada pel negoci. En tots els contorns no hi viu ni una mosca; tenim la frontera a tret de fusell, y ens rodeja un bosch ombrívol, que sols pot atravessar ab llestesa la persona que'l coneix. Però, què es això? Pinxet!

PIN Estich dormint.

GRA. Vina.

PIN. Somio.

GRA. Veig un llum a la carretera.

PIN. (*S'assenta.*) Déu ser algun pastor que crema herbes pera escalfarse.

GRA. (*Guaytant sempre.*) No pot ser. La resplandor va serpejant pel camí... s'atansa cada vegada més.

PIN. Donchs es el correu que's dirigeix a les Guinguetes

GRA. Que hauré d'escanyarte pera ferte obrir els ulls? (*Agafantlo pel colí y sacsejantlo ab forsa.*) Que no tens present que'l correu passa a la matinada? Guayta... (*Pinxet s'acosta a la finestra*) Lo cotxe se separa de la carretera y se fica per la vereda que condubeix a la masía.

PIN Llavors la Magina haurà llogat una tartana pera rescabalar el temps perdut

GRA. Que'l dimoni s'emporti'ls lluscos que no venhen més que lo que tenen a la punta del nas.

PIN. Y que fassa mandonguilles dels que s'empeñan en veurehi més de lo que hi ha.

GRA. (*Escoltant.*) Calla... y adressa les orelles? No

sents els cascabells de tres caballs? Es un cotxe de viatge, d'aquells que portan passatgers y equipatges.

PIN. No m'estranyaria que ..

GRA. Dintre de pochs minuts se parará devant de la reixa del jardí. Dignes, Pinxet, que no podria resultar que'ls nostres passatgers se haguessin posat en marxa abans de lo pactat?

PIN. Deixat de cabories, que no tardarèm en aclarirho. Per la meva part, t'adverteixo qu'estich resolt a no mourem d'aqui fins a l'últim extrem. Fa tres dies que no festejo ab la meva xicota.

GRA. Si.. d'això's tracta ara: de mosses y d'enamorats. Mal llamp! Pera eixir d'aquest trencacoll, haurèm de manejar els escuradents. Ja ho veuràs.

PIN. Y bé, home, 'ls manejarèm. Però no t'apuris, lo pis no es gayre alt y en dos gambades estarem tant regaladament com a cal sogre.

GRA. (*Escobiant.*) Sento'l grinyolament de les rodes, els esclafits de les xurriaques y la veu del cotxero que arría els caballs. Quan penso que podiem haver cassat les guineus abans d'anarsen al jas!...

PIN. (*Trayentlo brusquement de la finestra.*) Cuydado; no siguis aixelabrat. Espera que'l cotxe estiga a la masía, aleshores podràs obrir y cridar: comes ajudeume

GRA. Y després, què farèm?

PIN. Jo no conto anar massa lluny. La Magina no abandona facilment una partida d'aquest gènere. Amagats darrera dels arbres, no perdèrem de vista la finestra; si ella hi treu el nas y'ns fa una senya .. tornarem.

GRA. Keyra del diable! son ells! Lo carruatge ha entrat al pati. Lleva'l baldó d'aquella porta.

PIN. Perquè?

GRA. No comprèns que si la trovan tancada per dins, sospitaràn y pendràn precaucions?

- PIN Tens rahó, Grabat; parles com un llibre. (*Descorra'l baldó.*)
- GRA. (*Obrint la finestra.*) Massa que'ns comprometem deixant aqueix finestral de bat a bat.
- PIN (*Darrera de la porta.*) Sento passos pel corredor...
- GRA. Donchs... camps qui puga.
(*Puja a la finestra y desapareix.*)
- PIN. Quina llàstima! Tant a gust qu'estava allargat sobre'l sofà. (*Fuig també del mateix modo.*)

ESCENA III

LLUISA, MARIA, ERNEST. després GERONI y COTXERO

(*Primer entrarà Ernest, portant una llanterna y una maleta que posarà damunt la taula. y seguidament Lluisa y Maria*)

ERN. (*A Lluisa.*) Entra Aquest es el teu quarto. Passi també endavant. senyora María; la seva habitació està pròxima, comunica ab aquesta y ab lo corredor. Enduguis lo que necessiti.

(*Maria ab un candelero y algunes capsos y paquets sortirà per la porta de l'esquerra, permaneixent fora alguns instants Dirigitse a Lluisa, que s'haurà quedat pensativa al mitj de la escena.*)

Ja estàs a casa teva, cosineta. Aquesta cambra es aquella en que jugavem quan eram criatures, al costat de ta carinyosa mare, que al cel siga. És natural que no'n fassis memoria; com tenías a lo més sis o set anys ..

LLUI. Sí... els recorts de ma infantesa se desperten y s'animen a cada pas que dono per aquest país... estich molt conmoguda! Cregas que si ara comparegués aquí la mamà, no'm subtraria gens. Oh! masta del meu cor! no sé com agrahirte, Ernest, el sacrifici que t'has imposit pera complaurem.

(Geroni y el Cotxero entraran per la dreta duhent un bagul. Lluisa's treurà l'abrich y el sombrero)

MARIA. Acosteu el bagul a la taula .. així.

(Marta l'obrirà y anirà col·locant la roba dintre de la calaixera.)

GERO. Y aquesta maleta?

ERN. Perteneix al senyor Recasens, al papà de la senyoreta. Pujeula al seu quarto.

LLUI. En aquesta cambra, Maria, vaig veurer a la pobre mamà per última vegada. Després de sa mort, tu has vingut a reemplaçar-la del millor modo possible. Avuy me faig l'il·lusió de que te la presento y de que ella't somriu y't mira ab du'sura per l'efecte que'm demostres.

MARIA. Que deu l'haja en la gloria! *(Abrassant a Lluisa)* Quantes voltes en parlarèm d'aquella bona senyora!

ERN. *(A Geroni, que estarà agenollat travent roba del bagul.)* Perquè has deixat la finestra oberta, havente encomanat que la tinguessis sempre tancada?

GERO. *(Alsantse, molt admirat.)* Ay, vàlgam Déu!... L'han obert un altre pich?... Li puch jurar, per lo més sagrat, que l'havía fermada.

ERN. No'm vingas ab excuses; aborreixo les mentides. *(Petita pausa)* Tu has fumat per aquí.

GERO. *(Ressentit.)* Quí .. jo?...

ERN. Se nota l'olor del tabaco.

GERO. Li asseguro, no obstant. .

ERN. Si, si.. no t'escarrassis. Ara ho comprench.. Has ventilat l'habitació, perque no's conegués que havies fumat. Tanca.

LLUI. No... deixala estar.. t'ho demano per favor. No fa un alè d'ayre.

GERO. *(Baix, a Ernest)* Li repeteixo, senyor, que totes les portes y finestres estaven tancades. Aconteixen a la masia alguns fets extraordinaris.

ERN. Tu no sabs lo que't pesques. Puja a dalt, ofereix

tos serveys a mon oncle y dígali que'ns reunirèm a l'instant.

COTXE. Senyor, que serà precis, com durant la seva ausencia, que vinga a dormir al castell un cop hagi conduhit els caballs a l'estable?

ERN. No cal .. vèsten al poble.

GERO. (*Apart.*) M'assembia que'l diable no estarà vagarós aquesta nit. Lo qu'es a mi, pel compte que'm té, no m'ensenyarà les banyes ni la cua. (*Gero i y el cotxero se'n van, important-sen el bagul vuyt.*)

ERN. A reveurer, cosineta; vaig a donar hostatge al teu pare Cregui, senyora María que'm sab molt greu que's veigi obligada a fer més feyna de la que li correspòn.

MARÍA. Això ray; per mi no estiga ab ansia.

ERN. Aquest mateix matí hi havia encara a la masía una criada, nascuda en un poble francès de aquets contorns, una tai Magina. Més tart m'he vist ab la precissió de despedirla y d'acompanyarla a la vila . casi bé a la forsa.

LLUI. Si qu'es raro!... Quina falta havia comès?

EEN. Havia fet disbarats molt grossos y encara 'n preparava de pitjors. Ja ho contaré al teu pare. A reveurer. (*Se'n va per la dreta.*)

ESCENA IV

LLUISA Y MARÍA

(*María acaba d'endressar la roba de la caleixera. La lluna escampa sobre l'habitació sos primers resplandors.*)

LLUI. Que'n soch de ditxosa en aquest país!

MARÍA. En bona fè, senyoreta, ja cal que tinga'l cor y'l cap ben plens de recorts alegres pera alabar-lo ab tal afany. Jo, en cambi, en quan he posat els peus en lo castell, m'he cregut que entrava en una pressó.

LLUI. (*Desde la finestra.*) Acòstat, María... vina a

explayar ta vista en aquest magnífich panorama.

MARÍA. Però, que no comprèn estimada senyoreta, que, si m'entretinch guaytant les estrelles, tot estarà en desordre al presentarse el séu papà?

LLUI. Fes lo que vulgas però de bon o mal grat, en lo succesiu hauràs d'avesarte a contemplar aquestes maravelles

MARÍA. Li confesso que'm costarà una mica. En aqueix moment, fins el carrer d'en Gignàs se transforma pera mi en un paradís, si'l comparo ab la trista soledat que'ns rodeja. Aquesta benehida regió que a vostè l'encanta y extasía, a mi'm posa nirviosa y'm treu de tino. No puch tombar-me que no m'agafin esgarrifanses de fret. He llegit que'ls Pirineus estàn infestats d'onsos. Quines bèsties més horribles! No més veyentles al parque, dins de gavies reforsades ab barrots de ferro, ja'm tremolaven els genolls. No conti pas en mi pera acompanyarla a vint passos de la porta del castell. Ay! si hagués viscut la seva santa mare, de segur que no hauria autorisat aquest malehit viatge; però el papà de vostè es tant bonatxàs, que li permet tot lo que li acut a la mollera.

LLUI. Es cert que'l papà me estima molt; però calumnies a la mamà al suposar que no hauria estat tant complacenta com ell.

MARÍA. Si vostè hagués conversat com jo ab lo cotxe-ro durant el tragecte, no estaria tant tranquila. En primer lloch, Lluïseta, s'hauria enterat de que'ls gossos que guardaven la masía, han desaparecut fa dos dies; un d'ells, un gran mastí anglès, que reganyava les dents als llops, l'han trobat penjat a la reixa del jardí.

LLUI. Això no'm vé de nou; deuria estar cansat de la vida. Com els anglesos pateixen d'una malaltia que s'anomena *spleen*...

MARÍA. Vaja, vostè tot s'ho prèn en broma

LLUI. Y donchs... que vols que plori?

MARÍA. La qüestió es que tant bon punt s'enfosqueix, el masover se fortifica, y no acluca'ls ulls sense tenir l'escopeta carregada al capsal del llit y el tallant de la cuyna sota'l coixí...

LLUI. Vetaquí un home prudent. Ja pots dormir com una marmota.

MARÍA. La campinya està plena de lladres y vagabonds que roben les pagesíes desertes.

LLUI. Bah! no t'amohinis. Els llòrs se menjaràn els lladres.

MARÍA. Si... si, vostè vagi rihent. Déu fasse que no s'empenadesca d'haverhi vingut!

LLUI. Prou, María... tot ho veus més negre que'l sutja. Ara que has desat la roba, ves a cercar al méu pare... y al méu cosí.

MARÍA. Desseguida, senyoreta; però vostè's quedarà un ratet a la porta del corredor y no se'n anirà fins que jo estaré un xich lluny, no es veritat?

LLUI. Si, dòna, si.

MARÍA. Embruixat castell! M'hi moriré d'un esglay o d'algún accident funest. (*Truquen a la porta y María recula, assustada.*) Jesús, María, Joseph! Hi ha algú darrera d'aquesta porta.

LLUI. Obra, donchs.

MARÍA. Déu me'n guart!

RECA. (*Dins*) Que no's pot entrar, Lluïseta?

LLUI. És la veu del méu papà. Que no la regoneixes?
(*María obra.*)

ESCENA V

DITS, RECASENS Y ERNEST

LLUI. Papà, no podia vostè compareixer en millor ocasió pera renyar un poch a n'aquesta poruga de María; li asseguro que'm farà perdre la paciència.

RECA. Y això, María, perquè li dones neguit?

MARÍA. Es que la seva filla's torna cada día més exigent.

- RECA. Vaja, vaja... 's coneix que'l viatge l'ha fadigada bastant. Vostè no discerneix avuy ab el bon criteri que li es peculiar; vagissen a descansar.
- ERN. Asosseguis y... dormi com un tronch.
- LLUI. Sent vehí d'aquest ton aposento, si t'ocurreix alguna desgracia, no estich jo aprop teu?
- MARÍA. Bé, donchs... bona nit, Lluisseta, ja que no'm necessita. Però'm promet que's revestirà de... prudencia?
- LLUI. (*Abrassantla.*) T'ho prometo. Bona nit (*Marta se'n va per l'esquerra.*)

ESCENA VI

LLUISA, RECASENS Y ERNEST

- LLUI. Gracies a Déu! Al fi me les hauré ab gent de judici. (*Mirant a l'Ernest y recalcant*) o casi de judici. Desitjava estar sola ab vostès, pera que's fessin càrrech de ma ditxa y demostralshi el méu agraphiment.
- ERN. De veres?
- LLUI. Ma felicitat es l'única preocupació de vostès dos. May reparo que he tingut un capritxo, més que quan vostès l'han satisfet.
- RECA. (*A Ernest.*) Apropòsit d'aquest assumpte, tenim d'ajustar un compte. Encara'ns trobèm aquesta nit a casa teva...
- LLUI. Y tenim pressa de poderte rebre en la nostra.
- RECA. Porto a la cartera'l preu del castell; cent cinquanta mil pessetes en dos lletres de cambi girades sobre'l Banch d'Espanya. Estich disposat a firmarles sens dilació.
- ERN. Que no podríem aplassarho?
- RECA. De cap manera.
- LLUI. Que potser has cambiat de parer?
- ERN. Dolenta! Acàs he tingut may més voluntat que la teva?
- LLUI. Aleshores, perquè demanes un plasso?
- ERN. Es que m'imaginava ferte propietaria de la finca... per un procediment distint.
- LLUI. Ernest! Ernest! no comensis... tinguèm la festa en pau.
- ERN. Es a dir que no vols que t'estimi?

LLUI. Estimam. Qui t'en priva?

RECA. Lo fet es que si haguessis seguit els méus consells, no es un contracte de venda lo que hauríem encomenat al notari, sinó un ventatjós contracte d'esponsals. Lo somni de l'Ernest també s'ha apoderat molt sovint del méu cervell. Ja es hora de reflexionarho seriament, Lluisa; sols te quedo jo pera protegirte, y a la meva edat...

LLUI. Quin profit ne treuhen d'entristirme? Tant felissa qu'era!

RECA. No hi ha més remey... pren els diners, Ernest; aquesta entremaliada may te donarà esperances.

LLUI. Però això no impideix que li tinga forsa carinyo. (*A Ernest.*) Oh! si, si. . t'estimo com un germanet. Què hi farèm? Com sempre hem viscut junts... no pots produhirme l'efecte d'un marit.

ERN. Perquè?

LLUI. Perque un marit acostuma a presentarse... de sopte, sens preparació... Un jorn s'ensopega ab ell... y'per art d'encantament, se realisen els afanys que s'havien somniat.

RECA. Qualsevol que t'escoltés judicaria, de tes opinions, que si una dòna's casa ab un home, es perquè no'l coneix.

LLUI. No... perque te ganes de conèixel, lo qual es molt diferent. A l'Ernest ja'l conech, més ben dit, l'he conegut sempre. Perquè ha de canviar la nostra vida?

RECA. Precisament pera explicarte'l *perquè*... s'voldria casar ab tu.

LLUI. Y si la seva explicació no m'agradava... què faríem després de casats?

RECA. Aquestes noyetes tenen un modo d'argumenta:...

LLUI. Además, Ernest, convindràs ab mi, que un marit es com si diguessim un... protector.

ERN. Y bé?

- LLUI. Y bé. no necessito que ningú'm protegeixi.
RECA. Vetem aquí un altre de fresca
ERN. Crech que t'equivoques, al suposar que contes ab prou forsa pera preservarte dels danys y adversitats que't poden sorprendrer més endavant. Aquesta suposició es una bogeria.
- RECA No... es orgull.
LLUI. Orgull? Bé, que ho siga tan se me'n dona. Repeteixo que'm considero ab suficient esperit pera defensarme de tots els aconteixaments y que si soch venguda en la lluyta, cauré resignada y sense implorar l'ajuda de ningú
- RECA En bona té, no sé com se les compon... el cas es que, ab sos dinou anys, imposa la lley a tothom .. y a mi al primer.
- ERN. Però no es tan valenta com preten; si sols de mi dependís... aviat li abaixaria els bríos.
- LLUI. Cal Estich molt segura de mi mateixa.
ERN. (*Vivament.*) Fem una proba?
LLUI. (*Ab resolució.*) Ja està dit Quan vulgas
RECA. (*Alsantse.*) Ey, ey. . no estich conforme; una proba d'aquest gènere, pot esser perillosa.
- LLUI. Deixil estar, papà
ERN. Avuy estèm a trenta de Mars. Quan te jugues que abans d'apuntar el nou día, hauràs demanat auxili?
- RECA No'm xoquen aquestes bromes
LLUI. No'n fassi càs... son ximplertes Que no compren qu'estich previnguda?
- RECA (*A Ernest.*) Me confiaràs en secret ton projecte?
ERN. Això no cal preguntarho.
LLUI (*A Recasens.*) Si vostè també s'hi barreja, quin recel haig de tenir?
- RECA. (*A Lluisa.*) Separat una mica; vull confessar a l'Ernest.
LLUI Està bé, confèssil. Per la meva part, li dono previngudament l'absolució. Qui ho havia de dir? (*Fingint una veu grossa*) L'Ernest inhumà,

implacable!... L'Ernest crudel, ferotge!...
(*Rihent y dirigintse al foro.*) Estich ansiosa de veurer aquest miracle.

ERN. No't despacientis, que ja'l veuràs.

RECA. (*Baix a Ernest.*) La partida que li proposes es descabellada y pot acabar malament. Parla... què contes fer?

ERN. Lo més innocent y senzill del mon... anarmen al llit.

RECA. Noy, en bona fé, tu desvariejes.

ERN. Qué potser m'ha cregut capàs de donar un sust a la Lluisa? Això may

RECA. Alabat sia Déu! (*A Lluisa, que s'atansa.*) Acòstat... aquest renuncia a la juguesca.

ERN. (*Fent senyals a Lluisa de que s'aparti.*) Vésten, no es veritat.

RECA. Aleshores, no t'entenç...

ERN. (*Baix, a Recasens*) Les dònes, oncle, estàn plenes d'heroisme en presència d'un perill verdader; en cambi, si aquest no existeix, lo terror s'apodera d'elles y no son bones pera rès. Sa imaginació camina sempre ab més llestesa que la realitat.

RECA. Y t'afigures que la noya ..

ERN. Ma cosina està inquieta y nirviosa. Fàssis càrrech de que li es desconegut tot lo que la rodeja, que fins l'ayre qu'alcna està empapat de misteri. El bronziment del vent, el cruixit dels mobles, el bot d'una rata, qualsevol tonçada, l'alarmarà y arrencarà de sa boca un crit d'espant

RECA. Si .. més com sabràs que has guanyat l'aposta?

ERN. Ella ens ho dirà; es un cor noble y lleal. Vaja; ha quedat satisfet?

RECA. Francament, noy, si no't vals d'algun medi més eficàs, no posaría ni un cèntim a favor teu. Ta cosina es més tossuda y resolta de lo que't penses.

ERN. Comensi per no mostrar un semblant tant rialler. Fassi l'enfadat, rènyim.

- LLUI. Jesús!... encara no s'acaba aquesta tremenda . . conspiració?
- RECA. És que .. no goso autorisar aquestes bogeries.
- LLUI. Això ray!... no hi pendrà mal ningú!...
- ERN. La cosineta està molt segura de sí mateixa.
- RECA. (*A Ernest, fingint disgust.*) Ton projecte es tant estrambòtich... tant atrevit. .
- ERN. (*Interrumpintlo ab vivesa.*) Eyi! oncle... aturis... si m'ha de fer la patota ..
- RECA. Però, que no consideres qu'és una criatura? Que no t'inspira compassió la pobreta?
- LLUI. (*Indignada.*) Compassió!..
- ERN. (*Baix a Recasens.*) Així... molt bé .. Ara, anemsen a jeurer.
- RECA. (*Baix a Ernest*) Es el millor partit que podem pendrer (*A Lluisa, que haurà quedat pensativa.*) Bona nit, caparró exaltat, bona nit.
- ERN. Fins demà. Vinga lo que vinga, confio que no'm guardaràs rencor.
- LLUI. Èspèrat, espèrat .. T'has olvidat d'una condició important.
- ERN. Qual?...
- LLUI. Hem de convenir la pèrdua ó ganancia; no'm plau jugar a les bonicoyes.
- RECA. Te rahó; s'ha d'interessar la partida
- ERN. Escull la posta que't sembli.
- LLUI. Ja la tinch rumiada.
- ERN. Què sera?
- LLUI. Seré jo.
- RECA. Tú?... què vols dir?
- ERN. Explicat més clarament.
- LLUI. (*A Ernest*) No pretens casarte ab mí? Donchs bé, amich meu, procura guanyarme.
- ERN. De quin modo?
- LLUI. Probam que'm manca un protector y't juro que no n'acceptaré d'altre que no sigas tu. Son les deù; a les cinch apunta l'auba. Disposes, per consegüent, de set hores pera guanyar o perdrer.
- RECA. (*A Ernest.*) Què respòns a sa proposta?

- ERN. (*Baix*) Responch .. responch que sa postrera resolució muda l'aspecte del negoci. Si hagués previst l'importància de la posta, se m'hauria ..
- RECA (*Baix.*) Se t'hauria ocorregut alguna magarrufa, que probablement jo no haguera consentit. (*Alt.*) Jo seré'l jutje de camp del combat que's prepara Ja sabs, Ernest, que contes ab ma simpatia Déu fasse que demà, al trench d'auga, te puga donar el nom de fill! (*A Lluisa.*) Desitjo que passis una vetllada ben... redolenta
- LLUI. (*Abrassantlo*) Bona nit, papà Dònem la mà, Ernest.
- ERN. Deixèm correr la juguesca?
- LLUI. Mirèu el valent!
- ERN. Te manténs ferma?
- LLUI. Més que may
- ERN. Aleshores .. ves alerta.
(*Recasens*) *Ernest se'n van per la dreta.*)

ESCENA VII

LLUISA

- LLUI. Y ben alerta que aniré Pera comensar, donèm una volta a les claus d'aquestes portes (*Tanca la de la dreta y s'atura davant de la que comunica ab la cambra de Maria.*) Que'n trauré d'interceptar el pas per aqueix costat? La senyora Maria es molt poruga y de segur que s'haurà atrinxerat; además, en cas d'apuro, posaría la casa en renou ab sos crits d'alarma. Què tal? No ho deya? la porta està embarrada per dins. Reflexionèm ab tota calma. Quina en portaràn de cap? Quina tramoya inventaràn? Alguna aparició de fant-smes?... bah! no m'espanten aquestes ximeleries Examinèm escrupulosament els recons del quarto. (*Agafa 'l fanal pera regoneixer l'habitació.*) No hi ha mes que dues portes... me'n alegro. (*Fixantse*

en les bugtes dels canalobres.) Tinch llum pera tota la nit... es lo principal. No trobo ni un forat ahont s'hi puga amagar una rata. Si baixessin per la xemeneya?... Impossible; un braser tant encés faria recular esporuguit al mateix dimoni. Y sota la taula? Res absolutament. . Me sembla que puch estar tranquila. M'assentaré a la vora del foch y ab un llibre a la má, esperaré els aconteixements De quin enginy se valdrán pera assustarme? Sens dupte se disfressen en aqueix instant. Se m'afigura que veig al papà posantse uns grans mostatxos . y que l meu cosí, embolicat ab un llensol, busca per la golfa algun tros de ferro vell ó de llauna de petroli pera fer soroll pel corredor Me donen unes tentacions de riurer!.. En fi . tinguèm catxassa, y mentres ells preparen la funció, gaudím de l'esplèndit espectacle d'aquesta hermosa nit de primavera. *(Acostantse a la finestra.)* Pobre Ernest! ningú del mon m'estima més qu'ell!... *(Ab sorpresa)* Oydá!... si la vista no'm fa pampellugues, la masia està més vigilada de lo que m'han assegurat Sí... son dos homes aquells dos bultos que distingeixo a l'ombra del porxo Qualsevol diria que'm fan senyes!.. Ah!... vaja, ja hi caich; son el meu pare y l'Ernest que posen fil a l'agulla. Per cert que s'han disfressat molt malament; ara que la lluna els ilumina de plé, no'ls regoneixo Qui será aquesta gent? Es a dir que la comedia estava preparada? Ah; traidors!.. De modo que hem de representar una comedia de lladres? Endavant; tot m'es hù . però no'm creya que'l cor em dongués aquests salts... Ja està vist . son amichs del méu cosí y del méu pare; no corro ni el més insignificant perill. Me sembla que'm demanen si poden pujar... *(Trayent el cap per la finestra y a mitja veu)* Sí . sí . veniu, veniu. Quin rampell els hi haurà agafat?.. fugen...

se fiquen dins del porxo .. Perquè serà? Ah, ja comprench; han anat a cercar una escala. (*Se veuen les extremitats dels muntants de l'escala que s'estreben sobre la finestra*) Ja munten. Aguantaré l'últim travesser de l'escala. Seria sensible que fés la figuereta algun amich de la familia.

ESCENA VIII

LLUISA, GRABAT y PINXET

- GRA. (*Desde la finestra, amenassant a Lluisa ab una pistola.*) Alto! si't mous o alses la veu...t mato. (*Salta per la finestra.*)
- PIN. (*Compareixent també a la finestra*) Fug, home, fug; no sigues bestiassa! Perquè li amorres una pistola? Que no veus que es una senyoreta?
- GRA. Sí... la senyoreta del fregall.
- LLUI. (*Apart.*) Quin llenguatge més groser!
- PIN. Calla, no l'esperuguis més! (*Saltant dintre l'habitació*) Dissimuli, senyoreta . al pasar per aquets voltants, ens ha semblat que vostè ens feya senyes y aquí'ns té a sa disposició. Pero de sobres compendrà que, quan s'entra en una casa de nit y per la finestra, s'han de pendrer algunes precaucions. (*Trayentse un punyal de la butxaca y mudant de tò.*) En poques paraules; si crida...
- GRA. (*Apuntantli la pistola.*) Li farém un cap nou.
- PIN. Y serfa una llàstima que li desarreglessim el monyo.
- LLUI. (*Somrihent.*) Jo... cridar?... Be prou que ho saben que no cridaré. Feya bella estona que 'ls esperava.
- GRA. (*Bruscament.*) Tu'ns esperaves?
- LLUI. Està clar, y pera demostralshi la satisfacció que'm causa sa visita... (*Acostantse a la finestra y tirant l'escala.*) vaig a dificultar sa retirada.

- GRA. (*Embestint a Lluisa.*) Malehida trapassera!...
- PIN. (*Detenintlo* : Aturat! Ja cantarà la palinodia
- LLUI. L'escala podia descobrir sas intencions y proporcionar-me a mi un flach servey Veyàm... desde quan s'acostu men a posar escales al peu del balcó d'una fadrina?
- GRA. (*A Pinxet*) Y ara... que s'empatolla? Déu estar tocada del bolet.
- LLUI. Además, jo'm comprometo a que surtin, quan els hi convingui per la porta principal.
- GRA. Si ho entench, que'm pelin.
- LLUI. (*Apart.*) Quins homes més ordinaris; no faig memoria d'haverlos vist may a casa, ni tampoch en companyia de l' Ernest Pero lo mateix té... no'm pegaràn xasco!
- PIN. Dius que'ns has cridat?
- LLUI. Si.
- GRA. Que tenies esment de que rodavem per fora?
- LLUI. En tenia.
- GRA. Que t'han posat per ventura en lloch de la Magina?
- LLUI. La noya que han despatxat aquest matí? Si... estich al séu lloch (*Apart*) Ahont aniràn a parar ab tantes preguntes?
- GRA. Pero tu no fas cara de poder desempenyar ta obligació.
- LLUI. Pera'l méu treball, la senyoreta suposa que'm sobra forsa.
- GRA. Les criades no portan vestits tant macos.
- LLUI. És que l'amo s'empenya en que vagi sempre pulida y endressada.
- GRA. Encara que la sàpigues molt llarga, no'm faràs beurer a galet. Anèm al cas... coneixes a la Magina?
- LLUI. Si.
- PIN. Perquè l'han tirat al carrer? Que tenian alguna sospita?
- LLUI. No.
- PIN. Que t'ha confiat lo que portèm entre mans?
- LLUI. No; solsament m'ha previngut de la vinguda

de vostès recomenatme que'ls ajudés en tot.
Per això'ls he fet la senyal de que pujessin.

GRA. (*Apretant ab violència el bras de Lluisa*) Escolta...

LLUI. (*Queixantse adolorida.*) Miri que'm trenca'l bras

PIN. Amòllala!

LLUI. No cridaré.. ho he dit y ho repeteixo; pero se 'n tindrían de donar vergonya de fèrme mal pera que cridi

GRA. Mala negada! N'hi ha un tip d'aquesta xicota. T'adverteixo que't jugues la pell a cara o creu; si m'ensarrones, moriràs a les meves mans.

LLUI. (*Apart.*) Ay! Ernest, Ernest.. la broma va resultant massa pesada. pero... no n'eixiràs ab la teva.

GRA. Insisteixes en que la Magina t'ha parlat?

LLUI. Si.

GRA. Sense enterarte del nostre intent?

LLUI. No ha pogut ferho perque ens vigilaven.

PIN. Lo diner l'han portat aquesta nit a la masía, no es veritat?

LLUI. (*Després de titubejar un moment.*) Lo diner? Ah! si, tenen rahó... efectivament, està en la masía.

PIN. Y has ensumat ahont guarden el pot de la confitura?

LLUI. He descobert el cau.

GRA. Donchs, apa... descapdella depressa...

LLUI. Això dependirà de les circumstancies.

GRA. (*Amenassant a Lluisa.*) Reira del diable! mira que tinch la paciència curta y'l bras molt llarch

PIN. No li treuràs rès del bech per la tremenda. Que no veus que tremola de por?

LLUI. (*Ab energia.*) Qui... jo tremolar? No faltaria més. No'n tinch de por y'ls hi provaré fins a l'últim extrèm.

GRA. Bé, donchs, xarrèm del assumpte, sense posar morros ni mala cara. (*Trayentse un ganivet de la faixa y tirantlo obert sobre la taula.*) Me sem-

bla que també vols menjar gall dindi .. es molt just Te'n regalarè m un tall y te'l partiràs ab la Magina

PIN. Un tall ben gros; te tocaràn mil duros.

GRA. (*Assentat a l'esquerra de la taula y jugant ab el ganivet.*) Y muixoní... perquè sinó .. morta la cuca, mort lo verí

LLUI (*Reptant a Grabat, ab la mirada.*) Mateume donchs, y tant com més aviat millor.

GRA. Alsa, alsa, tu sí que no repares en pels; demanes més que un pobre

PIN. Més ens estimè m doblar la pitansa... Oy, Grabat? Tot s'ho mereix aquest carametlo de menta

GRA. Recristinal! si li aboques tota la carn, tindrè m de rosegat els ossos; però . *alante*. Ab dos mil naps, n'hi ha de sobra pera plantar botiga de monyos y barrets.

LLUI. (*Ab despreci.*) A mi no'm tenten els diners. Podía haverme apoderat d'ells sense recó rrer al favor de ningú Lo que pretench, ja ho teniu entès. Cada hú cerca lo que li convé.

PIN. Tant jove y somnía sempre la fossa!

GRA. No m'encenguis més la sanch. Vuyda'l pap d'una vegada.

LLUI Vaig a complaurel. (*Apart.*) Com es que'l papà ho ha permès? (*Alt, després d'haver arrancat un full d'una cordera*) En aquest paper escriure'l lloch ahont se troben els diners; després de morta, me'l pendrà n de les mans.

PIN. Perquè t'encasquetes aquesta idea? Quina fal lera!

LLUI. Es ma darrera voluntat. Pensin que sempre 'm queda'l recurs d'implorar auxili y que llavors, si no m'han mort de bon grat, hauràn de ferho per forsa.

GRA. (*Ab duresa.*) Prou! no'm burxis més les orelles! Escriu!

LLUI. (*Ab assombro.*) Què? Accepten?

GRA. Aixís no'm manxará s més.

PIN. (*Baix a Grabat.*) Y tindràs valor pera ferirla?
GRA. (*Baix a Pinxet.*) Veuràs, noy . quan se segueix una carrera, s'han d'admetrer totes ses ventatges y dificultats.

PIN. (*Emportantse a Grabat, ab veu baixa.*) Escolta, donchs

LLUI (*Escriurà, mentres Grabat v Pinxet conversen un poch separats de la taula*) Però, qu'es això, Deu meu? Un somni o un desvari? Perquè no ve'l papà? Qui seràn aquets homes? Si fossin realment lo que procuren aparentar? Però cà! Impossible! En cas de verdader perill podria encara cridar, però no... mentres no'm falti el coratge, may els hi donaré aquesta satisfacció

(*Durant l'anterior mondelech. Pinxet s'haurà tret la faixa y se l'amagarà darrera séu; Gravat's posarà ab precaució a la dreta de Lluisa, després d' haver plegat un mocador.*)

PIN. (*A la esquerra de Lluisa.*) Hem convingut una cosa, cirereta d'arbós . una cosa indispensable.

LLUI. (*Ab ansietat*) Quina?

PIN. (*Molt amable.*) La ferida que't farèm.. ey, contra la nostra intenció...

GRA. Sols perquè tu t'hi empenyes...

PIN. T'arrencarà una queixa de dolor.

LLUI. (*Fingint serenitat.*) Vaja, no serà tant!

GRA. Si, dòna, sí.. no te les peguis tant fortes. De que'm serviria l'experiencia?

LLUI. Endevant... acabin.

PIN. Fora embuts; te posarèm una mordassa!

LLUI. (*Ab gran sorpresa*) Una mordassa! Sent aixís vostès mostran interés en que no cridi, se proposen un fi totalment distint del que jo m'afigurava?... Donchs. . qui son vostès? (*Pinxet y Gravat l'agafen y l'empenyen cap al llit.*) Ay! Ernest, aquesta acció es una cobardía... No vull que se m'enmordassi .. no vull que...

PIN. (*Nuant el mocador.*) Ernest? Ningú de la colla s'anomena d'aqueix modo. La mesquineta pert el seny. (*Pinxet v Gravat la lliguen ab la faixa a*

una columna del llit.) Aquesta penitència te la imposèm pera la redempció dels teus pecats.

GRA. Es del morro tort aquesta arruixada de mossa.

PIN. Ay! Grabat .. no més guaytantla... em balla'l cor com una baldufa

GRA Estrenyeli els punys; sembla que ho fas ab repugnancia

PIN. Ho endevines

GRA. Estàs llest?

PIN. Sí ..

GRA Donchs .. prentli el paper

PIN Vetel aquí.

GRA. Què diu?

PIN. (*S'acosta al fanal per a llegir-lo, y prorromp en una gran riallada.*) Ay; vatua'l món! Ens deixa ab un pam de nas! Quín garbol... Quín pit de dónal.. me la menjaría!...

GRA. (*Furiós.*) Que's mofa de nosaltres?

PIN En lo paper no ha escrit més que lo següent: «Representen bé la comedia. Sía enhorabona.»

GRA. (*Empunyant lo ganivet.*) Mal llamp!...

PIN. (*Inmerceptantli el pas.*) A poch a poch, Grabat. Ficat l'eyna a la butxaca; si toques un fil de sa roba, tindrèm brega.

GRA. Perquè t'hi emboliques?

PIN. Perquè'm dona la gana Què n'has de fer d'ella? Pera endurnos els patacons, ens destorbaríen les faldilles Guardet les valentíes pels senyors forasters y el burro nafrat del masover.

GRA. Ja t'aclariré després . Ara no podèm malgastar les poques hores que'ns queden de nit; passèm avant,

PIN. Angela María Y pera cassar a la segura, apaga'l llum.

GRA. No, més val que l'abaixèm. .. encara'ns pot aprofitar. (*Obscuritat. Un raig de lluna resplandeix sobre'ls peus del llit, i il·luminant a Lluisa debilmente*)

PIN. (*Parantse davant de la porta de l'esquerra*) Ahont dona aquesta porta?

- GRA. Obràla y ho sabràs
PIN. (*Alsant la cortina y manejant lo pom de la porta.*)
Està tancada per dins.
GRA. Anèm a l'altra.
PIN. (*A Lluisa.*) Adeu, salero del meu cor. Tingas paciència y no t'espantis si sents gatzara
GRA. (*Desde la porta de la dreta.*) Que vens, sí o no?
PIN. No grunyis més, que ja m'empipes. Adeu! rexinjolada .. Es un fàstich treballar ab gentussa.
GRA. (*Donantli una empenya.*) Au; xerraire!...
(*Se'n van.*)

ESCENA XI

LLUISA Y MARIA

(*Lluisa permaneceix sola alguns instants, esforsantse inutilment pera deslligarse y demanar auxili. La porta de l'esquerra s'obra ab silenci.*)

MARÍA. Soch jo, senyoreta, no tingui recel. Que es vostè la que ha manejat el pom de la porta? Vaja... parli... perquè no'm respòn? (*Marta, que haurà entrat ab precaució, se dirigeix al llit a les palpentes y al distingir a Lluisa, recula asustada.*) Ay! Mare de Déu Santíssima!... (*Acostantse.*) L'han lligada!... li han posat una mordassa!...

LLUI. (*Ab exaltació.*) Assessinen al meu pare!... assessinen a l'Ernest!

MARÍA. Y ara... què diu?...

LLUI. (*Ab forta veu.*) Deslligam.

MARÍA. No puch, Lluisa...

LLUI. Dintre del saquet de viatge... (*Marta s'alsa.*) sobre la taula... hi trobaràs un ganivet.

MARÍA. (*Separantse de la taula.*) Un ganivet? De cap manera. . Prefereixo no defensarme.

LLUI. Si no's tracta de que't defensis. Agàfal depressa y talla les lligadures que'm subjecten.
(*Marta dona més llum al fanal y treu el ganivet*)

del sach de vintge.) Ayl... pobre papà! pobre Ernest!... Y jo, com una tonta, sense caurer en rès... Cuyta, els poden sorprendrer... (*Se sent un tret.*) Ja es tart! . (*Petita pausa.*) Què haurà passat a dalt? Sols de pensarhi, m'esgarrifo. (*A Marta.*) Cuydado, que'm serres el puny!

MARIA. Pardoní... com no hi estich avesada a n'aquestes trifulgues...

LLUI. (*Veyentse deslligada.*) Ay; gracies als angels! .. (*Segón despar; Marta corre alocada per l'habitació, cayent de genolls davant del reclinatori*)

MARIA. No'ns desamparis, Reyna del cel!

LLUI. Qui haurà mort? Qui viurà en aqueix suprèm instant? . (*Tracte de dirigirse a la porta; pero, mancantli les forces, se recolze en un silló y crida:*) Auxili!... Geroni!... Auxili!...

ESCENA X

LLUISA, MARIA, RECASENS Y ERNEST

RECA (*Entrant molt satisfet, ab un fusell a la mà.*) Bravo! Es nostra la victoria; hem triunfat ab tota regla.

ERN. Però, oncle... que no repara? La Lluiseta's troba malament (*Sostenintla y fentla seurer desvanescuda al sofà, ahont tots la rodejen.*)

RECA. Es veritat...

ERN. Prompte... Maria... una escencia

MARIA. (*Donantli un pomet.*) Tingui.

RECA (*Agenollat als peus de Lluisa.*) Lluisa! .. filleta meva! . .

MARIA. Després d'una aventura tant horrorosa, cregui que si vivim es de miracle!

LLUI. Deixin que'ls contempli. Estàn aquí tots dos... al méu costat. Oh! gracies, Déu meu!

MARIA. Y de debò no'ls han ferit ni a l'un ni a l'altre?

RECA. (*Aixecantse.*) Ferit? Perquè? Que segueix veient visions, senyora Maria?

- MARÍA Donchs. . y aquets trets ?
RECA. Soch jo qui'ls ha engegat.
MARÍA Bé, però... y els lladres?
ERN. Quins lladres?
RECA. No n'hi ha de lladres. Mirèu qu'es forta mania.
MARÍA. Còm s'entén?
LLUI. (*Ab veu greu, casi indignada.*) És a dir, papà, que, segóns vostè, tot ha sigut .. una broma?
RECA. Ni més ni menos Empenyat el méu nebot en no disgustarte, havia confiat sos interesos a la divina Providencia que devegades favoreix els designis dels enamorats; però com que'l temps passava ab la velocitat d'un tren exprés sense presentarse'l medi salvador, m'he decidit a forsar la màquina y precipitar el desenllàs.
ERN. Y contra'l méu parer, desde'l balcó del séu quarto, ha fet les dues descàrregues que t'han causat l'esglay.
LLUI. Però .. llavors.. qui eren els misserables que m'han atormentat mes de dos hores?
RECA (*A Ernest*) Veus? Aquí tens els efectes de la imaginació quan el terror s'apodera del sentits. (*Rhent.*) També ha vist lladres.
ERN. (*Inquiet.*) Tu has vist lladres?
LLUI. M'han lligat als peus del llit... m'han tapat la boca...
RECA. Vaja, aquestes bones pesses s'han posat d'acort pera ensibornarnos

ESCENA XI

DITS Y GERONI

- GERO. (*Entrant corrent y espavordit.*) Socors!... Auxili!
RECA. Encara dura'l fandango?
MARÍA. (*Retrocedint assustada.*) Misericordia! Ja hi tornem a ser?
GERO Ah; senyor!... Ah; senyoreta! Per caritat, no m'abandonin. No's pot viurer en aquesta casa; tantost m'ensorren sis costelles.

- ERN. Què t'ha passat? Explicat.
- GERO. He sentit soroll a la taulada, also'ls ulls pera indagar el motiu y de les vigues del sostre'm cauhen dos homes al clatell.
- ERN. Y després... qu'han fet?
- GERO. M'han empaytat de valent y han fugit per la porta del jardí.
- RECA. Persequimlos
- GERO. Ca!... no'ls atraparàn pas; corren més que un gos llebrer.
- ERN. Aquesta es una altre pillada de la Magina... ja me les pagarà totes juntes. (*A Geroni.*) Has tancat les portes?
- MARIA. Donant dues voltes a les claus?
- GERO. Y més també. (*Apart.*) Tindràn d'adobar tots els panys de la masía.
- LLUI. Y ara... tampoch mereixèm ser cregudes?
- ERN. Quin concepte hauràs format de mi?
- LLUI. Molt desfavorable en algunes ocasions; t'ho declaro sincerament. Escolta. No'm proposo endevinar si has guanyat o perdut l'aposta; però sàpigues que si he cridat, es sols perque m'he cregut qu'estaves en perill Així, donchs, consti que m'entrego per ma propia voluntat.
- RECA. Santa paraula.
- ERN. Oh; mercès, Lluïseta. Però, com es possible que un encadenament de circumcïes tant oposades m'hagi proporcionat aquesta ditxa?
- RECA. És molt facil de compendrer; tu jugaves ab ventatja perque tenies l'amor a favor teu. De tots modos, no es un espectacle que's vegi gaire sovint... una boda concertada a escopetades.
- LLUI. Y d'avuy en endevant no parlem may més de adversitats ni de desgracies... perque, n'estich convensuda, *qui del llop parla... prop li ix!*

Obres dramàtiques del mateix autor

CATABANES PUBLICADES

Qui del llop parla... comedia en un acte.

bo tren de les onze, comedia en un acte.

PRÓXIMES A ESTRENARSE

Blanca per negre, comedia en tres actes.

Una nit del dimoni!... comedia en un acte.

CASTELLANES PUBLICADES

Realistas y puritanos, drama en cuatro actos.

El corazón de una madre, drama en cuatro actos.

Para ingenio... la muger, comedia en un acto.

Tender las redes, comedia en un acto.

PROXIMES A ESTRENARSE

huchas de amor y de gloria, drama en tres actos.

Por un pañuelo, zarzuela en un acto.

NOTA: Les obres catalanes publicades se venen en la llibreria d'en Salvador Bonavía, Plassa del Pi, 5, y en els kioskos dels teatres Principal y Romea de Barcelona.